

«Το Γάλα»

Ο Βασίλης Κατσικονούρης υπήρξε καθηγητής σε εσπερινό σχολείο. Αν ξέρατε μόνο πόσες ανθρώπινες ιστορίες μπορεί να «παρατηρήσει» σήμερα ένας καθηγητής. Παιδιά-ασυνόδευτοι μετανάστες, που δεν έχουν πάει ποτέ σχολείο στην πατρίδα τους και που μένουν τώρα στην παιδική στέγη. Παιδιά που έχουν ξεχάσει σχεδόν τη μητρική τους γλώσσα, που δεν πρόλαβαν να μάθουν γραφή και ανάγνωση στη χώρα τους και τώρα δυσκολεύονται πολύ να μάθουν να γράφουν και να διαβάζουν Ελληνικά. Παιδιά που έχουν παραπέσει μεταξύ πολιτισμών και δεν ανήκουν σε κανέναν απ' αυτούς. Παιδιά που αναγκάζονται να συνοδεύουν τους γονείς τους σε Τμήμα Αλλοδαπών, σε Γραφείο Ευημερίας, σε νοσοκομείο, για να είναι διερμηνείς και μεσολαβητές. Παιδιά που νοσταλγούν κάτι που έχουν ήδη ξεχάσει και που δεν έχουν πού να ακουμπήσουν την αγάπη τους, σε ποιο τόπο, σε ποια φύση, σε ποιους συν-ανθρώπους.

«Το Γάλα» είναι ένα εξαιρετικό κείμενο. Ούτε στο «Καλιφόρνια Ντρίμιν», ούτε στο «Μπουφάν-της Χάρλεϋ» δεν έχει φτάσει στο ίδιο βάθος ερευνώντας την ψυχосύνθεση των ηρώων του και την κοινωνική πραγματικότητα, την οποία ζούνε. Ο συγγραφέας έχει πετύχει να είναι οι τέσσερις άνθρωποι του έργου του πέρα για πέρα αληθινοί και ταυτόχρονα να λειτουργούν ως σύμβολα σε μια κλίμακα «ελληνοποίησης», σταδιακής μετάβασης από το «γάλα» της προηγούμενης πατρίδας (παράξενη έκφραση!), της προηγούμενης ταυτότητας, της προηγούμενης γλώσσας, στα καινούργια. Στη μια άκρη της γραμμής ο Λευτέρης, ο μικρός γιος μιας οικογένειας μεταναστών που το μυαλό του γραπώνεται από το παρελθόν, τις άκρες του οποίου πρόλαβε να ζήσει στην Τιφλίδα, και αρνείται να κάνει όποια προσπάθεια προσαρμογής και αυτοσυγκρότησης. Ακολουθεί η μητέρα του που έζησε «εκεί» και ζει «εδώ» τον φόβο, την απόρριψη, τη μιζέρια, και προσπαθεί

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

να καμουφλαριστεί, να γίνει εκείνη και τα παιδιά της «γκριέκυ», Έλληνες. Ο μεγάλος αδελφός πιστεύει ότι έχει κάνει σοβαρή πρόοδο στην ελληνοποίησή του, με αντίτιμο να γίνει η καρδιά του σιδηρένια. Στο τέλος της γραμμής, η αυτόχθονη και εύπορη νύφη, το μέσο της πλήρους ένταξης. Το έργο είναι μια σύγχρονη τραγωδία, έχει δίψα για κάτι που δεν δόθηκε («το γάλα»), έχει τρέλα, θάνατο, βία, προδοσία. Έτσι το ανεβάζει ο Μηνάς Τίγκιλης, ως τραγωδία. Λυπόμουν ότι έχοντας ξαναδεί το έργο σε μια άλλη παραγωγή, δεν μπορούσα να έχω την ίδια συναισθηματική εμπειρία, την οποία απλά δεν τη γλυτώνεις όταν το πρωτο-συναντάς. Όμως εξαιτίας μερικής συναισθηματικής αποστασιοποίησης έβλεπα πιο καθαρά την ποιότητα της υποκριτικής δουλειάς και την ορθότητα της σκηνοθετικής καθοδήγησης. Η Ιωάννα Σιαφκάλη δημιούργησε μια μορφή ολοκληρωμένη, σύνθετη αλλά ευανάγνωστη, καθώς διακρίνονται όλα τα συνθετικά του χατρακτήρα: η ενοχή μπροστά στο παιδί της, οι κοινωνικές φοβίες, το ένστικτο επιβίωσης. Όλα αυτά συνοψίζονται σε μια δουλεμένη εξωτερική συμπεριφορά. Είναι δουλειά εφάμιλλη με τον «Τζόρνταν» και τον «Μανώλη». Ο ταλαντούχος Μάριος Κωνσταντίνου βρήκε τον ψυχοσωματικό κώδικα του ρόλου του, χρησιμοποίησε τη γλώσσα του σώματος για να εκφράσει τα ψυχικά βάσανα του ήρωά του. Η τραγική ένωση των δύο στη σκηνή του «θηλασμού» δόθηκε με βάθος και μέτρο. Ο Στέλιος Ανδρονίκου έχτισε τον ρόλο του σε αντιδιαστολή με τον χαρακτήρα του Λευτέρη. Η Έβη Νικολαΐδου εντάχθηκε οργανικά στο σύνολο.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ